

Tha kẻ có nợ chúng con...

Mặc dù bận rộn với công ăn việc làm và rất ham ngủ nhưng mỗi sáng trong tuần Vy dậy sớm để chở mẹ cùng đi lễ và thường tới trước nửa tiếng để dọn các đồ thánh cho thánh lễ rồi mới vào tham dự giờ kinh nhật tụng. Tham gia một vài sinh hoạt của giáo xứ vào các cuối tuần. Sau một thời gian làm việc thầm lặng, Vy được chị Trà mời tham gia vào ca đoàn. Mặc dù không biết mấy về âm nhạc và giọng hát cũng không điêu luyện gì nhưng vì ca đoàn cần người hát lễ nên Vy cũng 'xin vâng' để phục vụ. Từ đó chị Trà và Vy trở thành thân thiết với nhau. Họ cùng nhau làm việc chung trong Ban Phụng Vụ thánh lễ cuối tuần nơi chị Trà làm trưởng ban, các công tác bác ái, và một số hội đoàn khác. Họ coi nhau như chị em ruột nên thường chia sẻ những âu lo buồn phiền trong cuộc sống. Vy cũng rộng tay giúp đỡ đứa con gái của chị Trà sau khi mãn khóa học móng tay nhưng cũng không kiếm ra việc vì tính tình cháu có một chút 'khác thường' nên tới chỗ nào cũng chỉ làm được vài ngày là chủ cho nghỉ việc. Vì quý mến gia đình chị Trà nên Vy đã mang về tiệm để cho làm và giúp cháu tiến triển và có thêm kinh nghiệm, mặc dù nhiều lần cũng không được hài lòng về cách làm việc bất cẩn của cháu và đã nhiều lần nhắc bảo nhưng tính nào vẫn tật ấy. Vì tình nghĩa với gia đình cháu nên Vy cũng không quan tâm cho lắm.

Cuộc sống tưởng chừng như rất êm xuôi và an bình nhưng bỗng một hôm Vy nhận được nhiều cú phôn báo cho những tin không hay và rất sốc đó là có người nói Vy ăn cắp tiền từ túi quyền tiền hằng tuần. Vì làm trong Ban Phụng Vụ, Vy được trao cho nhiệm vụ mang giỏ tiền vào Phòng Thánh sau Thánh Lễ và trao cho cha chủ tế. Nghe tin động trời này Vy bủn rủn chân tay, đầu óc quay cuồng, nước mắt tuôn trào. Cảm thấy đó là một sự sỉ nhục lớn nhất trong đời. Cuộc sống bắt đầu bất an và khủng hoảng. Cả ngày đầu óc luôn bị ám ảnh bởi cú 'sốc' này. Những tâm tình vui tươi và lạc quan hàng ngày cũng biến mất để dành cho sự trầm lặng, ủ rũ và buồn phiền hiện rõ trên mặt.

- Chào Vy, em khoẻ và bình an không? Mấy ngày gần đây thấy em có vẻ buồn phiền. Có chuyện gì không em?

- Xin anh cầu nguyện cho em vì em đang trải qua một cú sốc quá lớn và cảm thấy bị xúc phạm nặng nề.

- Anh có thể giúp em được gì không?

Ngập ngừng một lúc và nước mắt bỗng tuôn trào trong ghen ngào. Như tìm được người cảm thông, Vy bắt đầu tuôn ra nỗi lòng của mình:

- Có mấy người thân gọi điện thoại nói có tin đồn ra là em ăn cắp tiền của nhà thờ. Như anh biết, em thường mặc áo dài khi đi lễ thì có túi đầu mà đầu tiền được. Ngược lại em còn dâng cúng cho nhà thờ rất nhiều, có lẽ đầu mà em lại đi lấy "của thánh" mà giáo dân dâng cúng cho Thiên Chúa chứ.

- Em có tìm ra nguồn gốc ai là người đã phao ra tin này chưa?

- Điều làm em buồn và đau khổ hơn cả là mọi người gọi cho em đều nói là tin này nghe được từ chị Trà. Một người em luôn coi như chị ruột và chia sẻ rất nhiều chuyện.

- Em đã gọi và nói chuyện với chị Trà để kiểm chứng chuyện này chưa?

- Em đã gọi và chị nói số tiền trong Thánh Lễ bỗng bị giảm nhiều so với các tuần khác và em là người duy nhất mang tiền vào phòng thánh nên chị mới tới chỗ kết luận này. Em cũng chưa dám cho chồng em hay về chuyện này sợ ông xã em nổi sùng lên và làm những chuyện không hay.

- Điều quan trọng nhất trong lúc này là cứ im lặng và cầu nguyện cho người xúc phạm đến mình và để Chúa có cách minh oan cho em.

- Em cảm thấy rất là bị tổn thương và không tham dự thánh lễ ở đó nữa. Mấy tuần rồi em phải tạm đi lễ ở nhà thờ khác. Vì chuyện này làm em rất mất mặt không còn dám nhìn đến ai cả.

- Anh sẽ cầu nguyện cho em có sự khôn ngoan để giải quyết vấn đề trong sự hài hòa. Trước mặt Chúa em đã không làm chuyện này thì phải sợ gì? Em nên trở lại sinh hoạt như bình thường đi, vì em càng tránh mặt, họ càng nghĩ em là phạm nhân đó.

Vài tuần kể tiếp vẫn thấy Vy trầm buồn, không còn có những nụ cười vui vẻ và những lời chào hỏi như xưa. Như cảm giác được rằng sự việc chắc chưa được giải quyết ổn thỏa. Sau thánh lễ, tôi liền hỏi Vy.

- Sự việc ra sao rồi em? Em đã được bình tâm lại chưa?

- Em vẫn còn buồn rất nhiều anh ạ. Mặc dù em đã trở lại với các sinh hoạt và phục vụ mấy tuần rồi, nhưng mọi người ngó em với một con mắt rất 'kỳ quặc'. Em cảm thấy họ coi mình như là một tội nhân nên em càng oán hận chị Trà nhiều hơn và có ý định đuổi việc đứa con gái chị khỏi tiệm, vì em không muốn dính dáng gì với gia đình chị ta nữa.

- Em có biết mỗi khi gặp những chuyện buồn phiền và bất an như này anh thường tìm những giờ tĩnh lặng trong nhà thờ và dành một nửa tiếng hoặc lâu hơn trước Nhà Tạm để nói chuyện với Chúa. Anh kể cho Ngài nghe tất cả những ưu phiền như một Người Bạn Thân và ngồi tĩnh lặng để lắng nghe Ngài nói với anh. Mỗi lần như vậy, anh đều tìm được một lối thoát và sự bình an của tâm hồn. Thật là kỳ diệu lắm em à! Em thử làm vậy xem sao nhé. Hy vọng Chúa sẽ cho em một hướng dẫn khôn ngoan để lấy lại sự an bình.

- Vì mỗi ngày khi mở mắt ra là em lại cảm thấy quá 'tức giận' và luôn nghĩ tới sự oan ức này nên cả ngày sống không còn an bình nữa. Cám ơn anh. Em sẽ thử xem sao.

Những câu chuyện như vậy thường xảy tới các sinh hoạt cộng đoàn tại mọi nơi. Nhiều người đi sinh hoạt để tranh giành chức vị hoặc vì ghen tương nên đã không ngần ngại tạo nên những câu chuyện để vu oan hoặc hạ bệ người khác. Họ quên đi mất mục đích khi đi sinh hoạt là để làm vinh danh Chúa và phục vụ tha nhân hầu mưu ích cho mọi người thêm lòng kính mến Chúa. Họ nghĩ tới quyền lực và lợi ích cá nhân hơn là lợi ích chung. Vì thế, nhiều cộng đoàn đã bị chia rẽ và chia bè, chia phái.

Nhiều tuần sau đó, thấy Vy đã có tâm tình vui trở lại. Nụ cười vui tươi và duyên dáng dễ thương đã hiện lại trên khuôn mặt.

- Chào Vy, em cảm thấy bình an lại chưa?

- Dạ, em cảm thấy rất bình an hơn bao giờ hết.

- Cám ơn Chúa. Điều gì đã làm cho em lấy lại được sự bình an vậy?

- Sau khi nghe anh khuyên, em đã xếp đặt công việc và dành nhiều thời giờ để đến với Chúa Giê-su Thánh Thể. Em cũng đã tâm sự cho Ngài nghe hết nỗi lòng của em và ngồi thinh lặng để lắng nghe Ngài nói với em. Lúc đầu em chẳng nghe thấy Ngài nói gì với em cả, buồn bã và như muốn buông xuôi tay nhưng em vẫn cố gắng trở lại nói chuyện với Ngài. Sau một vài lần, thật là kỳ diệu khi Chúa cho em nhớ tới Lời Ngài nói trên thập giá trước khi sinh thì: "Lạy Cha, xin Cha tha cho chúng vì chúng không biết việc chúng làm".

- Chỉ có một Lời này đã làm em thay đổi sao?

- Vâng, vì khi ngồi thinh lặng trước Thánh Thể để suy gẫm câu Thánh Kinh này, Chúa đã mở rộng tâm hồn để cho em biết được ba điều quan trọng trong câu Phúc Âm, đó là Chúa biết rất rõ là họ cố ý giết hại Ngài nhưng Chúa vẫn tha thứ (bằng việc cầu xin Cha), cầu nguyện (xin Cha tha cho chúng) và đoán ý lành cho họ (vì chúng không biết việc chúng làm), thay vì kết án họ. Nghĩ đến đó em thấy tình thương của Chúa ôi quá bao la và quảng đại. Ngay cả kẻ giết chết mình mà Chúa vẫn đoán ý tốt cho họ. Em cầu nguyện xin Chúa giúp em cũng tìm một ý lành cho chị Trà và em đã tìm được. Thêm vào đó em nghĩ tới Chúa luôn thương xót em mặc dù em đã làm nhiều điều 'ghê tởm' xúc phạm đến Ngài, nhưng Ngài vẫn xót thương và mở rộng vòng tay tha thứ cho em. Vì thế em cũng phải biết tha thứ cho người xúc phạm đến mình.

- Đó là 'ý lành' gì vậy?

- Thay vì kết án là chị có ý 'bôi nhọ' em, thì em nghĩ 'ý ngay' là chị không có ý như vậy nhưng có lẽ lời nói của chị đã bị 'bẻ quặt' và gây hiểu lầm mà thôi. Chính vì vậy nó cũng giúp em không còn đoán xét chị ấy nữa mà luôn nghĩ theo 'ý ngay' lành cho chị ấy. Lúc đầu rất là khó khăn nhưng em xin Chúa giúp để em có thể chiến thắng những ý nghĩ xét đoán của mình và em đã làm được. Giờ đây em đã trở lại sinh hoạt bình thường và không quan tâm mấy về những cái nhìn 'kỳ quặc' của họ nữa, vì em chỉ cần biết những gì Chúa nghĩ về em mới là quan trọng và là điều em phải quan tâm. Còn những gì không tốt họ nghĩ về em thì để Thiên Chúa phán xét họ, em không có quyền đoán xét ai và cũng chẳng cần minh bạch chuyện này làm gì nữa. Nhờ vậy bây giờ em cảm thấy rất an bình.

- Em đã nói chuyện lại với chị Trà chưa?

- Dạ rồi, em là người tới nói chuyện với chị ấy trước. Lúc đầu rất là khó, nhưng Chúa đã ban cho em nghị lực và giúp em biết tha thứ cho chị ấy để giao tiếp lại bình thường rồi. Em cũng bỏ ý định đuổi việc con gái chị ra khỏi tiệm vì Chúa dạy hãy yêu thương kẻ thù ta.

- Đây cũng là một bài học quý giá khi liên quan tới tiền bạc. Nếu còn tiếp tục trao cho nhiệm vụ cũ thì em nên kiếm một người nữa đi với mình cùng trao túi tiền cho cha xứ để tránh những hiểu lầm như vậy trong tương lai.

- Cảm ơn anh đã cầu nguyện và cho em những lời khuyên. Qua chuyện này em mới hiểu rõ và cảm nhận được Lời Chúa dạy: hãy tha thứ và yêu thương là gì. Đây là chìa khóa của sự bình an cho tâm hồn. Vì khi tâm hồn còn có sự thù hận thì chính mình là người bị bất an nhiều nhất và em đã trải qua kinh nghiệm quý giá này.

- Tạ ơn Chúa đã giúp em trải qua cơn 'khủng hoảng' và tìm lại được sự bình an.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau. Vy ra về nơi niềm an bình vì 'con tim đã vui trở lại'. Một con tim đổi mới có tấm lòng vị tha và yêu thương của Thiên Chúa luôn hiện diện, một tâm hồn thâm tín về lòng thương xót của Chúa trên mình để rồi luôn có lòng thứ tha tới kẻ xúc phạm. Đó là khí cụ bình an của Thiên Chúa mong mỗi nơi mỗi một tâm hồn, để qua đó gia đình, cộng đoàn, và toàn thể giới mới có sự bình an thực sự trong tình yêu thương và tha thứ cho nhau.

Đầy Tớ Vô Dụng

(Trích từ "Tập San Chân Lý" số #3/2016)

Viet H. Bui, Ph.D.